

Намѣсто това — „прѣкрасно!“ ... По-добрѣ е да сгрѣшишъ и обезсърдишъ десетъ таланта, нежели да окуражишъ една бездарность. Талантитѣ какъ какъ ще си пробиятъ пѣтъ, но бездарността ще исхаби непрѣменно живота на Галиановцитѣ.. Сега късно вече, куражъ нѣмамъ, та и очи нѣмамъ да се срѣщна съ тозъ нещастни Галиановъ... Не, азъ не желяжъ да се виджъ съ него! Дяволъ да го земе но той ми вече причинява гризение на съвѣстѣта.

Ниловъ разбра отъ слѣдующето писмо, че Галиановъ скоро трѣгва за столицата. Бѣше пролѣтъ вече. Той имаше намѣрение да направи расходка извънъ България, прѣзъ май. Той измѣни плана и напустна София единъ мѣсець по-рано. Той почти бѣгаше!

Остави само една записка за Галианова и распореждане да му се прѣдаджтъ книгата.

Ниловъ продължи бавенето си въ Баденъ повече отъ два мѣсеца. Прѣкраснитѣ гори и паркове, и жизнерадостность на това мѣсто го задържахъ неодолимо ... Той всѣка недѣля прѣскачаше въ блиската Виена, да чете у Менделя българскитѣ периодически издания. Отъ тѣхъ узна съ изумление, че Галиановъ издава периодическо списание въ София, дѣто печата ръкописитѣ си. Посвещението бѣше махнато отъ романа.

— Въ немилость съмъ падналъ, усмихна се Ниловъ, и добрѣ тѣй, слава Богу; но има си хасъ Галиановъ да ме гледа, като единъ завистникъ!

Само два мого кратки и немилостиво прѣзрителни отзива бѣхъ извикали тие недозрѣли произведения, и друго нищо не срѣщна Ниловъ.